

עפ"א 11917/11/19 - עלי סח נגד היחידה הארצית לאכיפה דיני התכנון ובניה

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 11917-11-19 סח נ' לאכיפה דיני התכנון ובניה

תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט נאסר ג'השאן

מערערים עלי סח

נגד

משיבים

היחידה הארצית לאכיפה דיני התכנון ובניה

פסק דין

1. לפני ערעור על החלטת בית משפט השלום בעכו (כב' השופטת שושנה פיינסוד-כהן) בתיק צה"מ 71652-03-19 מיום 02.10.2019, בגדרה נדחתה בקשת המערער להורות על ביטול ו/או עיכוב צו ההריסה המנהלי שהוצאו על-ידי המשיבה ביום 24.02.2019 בקשר לעבודה האסורה, שעל-פי הנטען, בוצעה ללא היתר במקרקעין הידועים כגוש 19347 בחלקה 102 אדמות הכפר עראבה (להלן: "המקרקעין").

רקע עובדתי:

2. ביום 24.02.2019 הוצא על-ידי המשיבה - היחידה ארצית לאכיפת דיני תכנון ובניה, צו הריסה מנהלי לפי הוראות סעיף 221 לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965 (להלן: "החוק") בקשר לעבודה אסורה שעל-פי הנטען, ביצע המערער במקרקעין, אשר כללה בניית מבנה קשיח בשטח של כ-183 מ"ר וקיר בטון מסביב לחלקה באורך של כ-65 מ"א בגובה של כ-6 מ' (להלן: "צו ההריסה המנהלי").

3. ביום 31.03.2019 הגיש המערער לבית משפט קמא בקשה לביטול ועיכוב ביצוע צו ההריסה המנהלי. בגדר הבקשה נטען בתמצית כי הצו הוצא שלא כדין מאחר והמשיבה כבר הוציאה צו הריסה מנהלי לאותו מבנה ביום 31.10.2018 שתוקפו פקע ולא נאכף, ובקשה שהגישה המשיבה לבית משפט השלום (במסגרת צה"מ 65203-12-18), להאריך תוקפו נדחתה. עוד טען המערער כי הצו לוקה בחסר ונפלו בו פגמים המצדיקים ביטולו, שכן לא הוצג בפני נותן הצו, והגורמים המייעצים תמונה עובדתית שלמה ומלאה אודות קיומו של צו קודם. עוד טען המערער בבקשתו כי לא חובת ההתייעצות לא מולאה כראוי, וכי קיים אופק תכנוני המצדיק להורות על עיכוב ביצוע הצו.

4. בהחלטתו מיום 31.03.2019 הורה בית משפט קמא על עיכוב ביצוע צו ההריסה המנהלי עד לקיום דיון והכרעה בבקשה לביטולו, תוך שהוא מציין בהחלטתו שעל אף שהיה מקום להורות על דחיית הבקשה על הסף בשל האיחור הניכר בהגשתה, אך נוכח קיומו של טעם מיוחד לברר ולהכריע בשאלה שמעוררת הבקשה שעניינה הוצאת צו הריסה שני לאותו בניין כאשר המערער טוען, כי לא הובאו העובדות במלואן בפני הגורמים המאשרים טרם הוצאת הצו, נקבע דיון במעמד הצדדים והועברה הבקשה לתגובת המשיבה.

5. המשיבה בתגובתה לבקשה עתרה להורות על דחיית הבקשה על הסף, אף מבלי לקיים דיון בה במעמד הצדדים וזאת לטענתה בשל העובדה שהצו המנהלי נשוא הדיון הוצא בהתאם להצעת בית המשפט השלום (כב' השופט רוזינס) בתיק צה"מ 65203-12-18 בהחלטתו מיום 30.12.2018, אשר ממנה עולה כי המשיבה יכולה להוציא צו הריסה חדש. מעבר לכך נטען כי התווספה בקרקע נשוא הדיון עבודה אסורה נוספת אשר בגינה המשיבה יכולה להוציא צו הריסה חדש. עוד טענה המשיבה כי יש לדחות את הבקשה על הסף מאחר והמערער לא הוכיח את זיקתו הנטענת למקרקעין שעליהם נבנה המבנה נשוא הדיון, שכן המקרקעין לא רשומים על שמו של המערער בפנקס רישום המקרקעין וכן בשל העובדה שהבקשה הוגשה באיחור. המשיבה עוד עתרה להורות על דחיית הבקשה לגופה ובין היתר לדחות את טענות המערער שהועלו בבקשתו, מאחר ולא נפל כל פגם בהוצאת הצו נשוא הדיון.

6. בסופו של דבר לא התקיים דיון במעמד הצדדים ובית משפט קמא נתן החלטתו על סמך הבקשה, התגובה והתשובה וכאמור דחה את הבקשה מן הנימוקים עליהם אעמוד להלן.

תמצית החלטת בית משפט קמא נשוא הערעור:

7. בהחלטתו מיום 02.10.2019 בית משפט קמא דחה את בקשתו של המערער על הסף מחמת היעדר פירוט של הזיקה למקרקעין ובשל האיחור בהגשתה. נקבע כי המערער לא הוכיח זיקתו למקרקעין על אף שניתנה לו ההזדמנות להשלים בקשתו, תוך הפניה מפורשת לשאלת הזיקה למקרקעין, אך הוא בחר שלא לעשות כן. נקבע כי הגדרת "הרואה עצמו נפגע מצו ההריסה" הנה רחבה מאוד, אך דורשת פירוט של אותה זיקה, שכן אין די בהכרזה מטעם המבקש כי הוא "רואה עצמו כנפגע", שכן במקרה כזה ימצא כל אדם מכריז על עצמו באופן סובייקטיבי כי חש כ-"נפגע" ויגיש בקשות לבית המשפט. בעניין זה קבע בית משפט קמא כי אין די בטענת המערער כי הוא נדרש לחקירה בגין אותה בניה, על מנת לענות על שאלת הזיקה.

8. נקבע, כי על מנת שבית המשפט יוכל לשקול את בקשתו של המערער, חרף האיחור בהגשתה, מן הראוי היה שהמערער יניח בפניו את התמונה המלאה, אשר תכלול זיקתו למקרקעין או לבניה, ואז יבחן בית המשפט את עוצמת הפגיעה הנטענת אל מול טענותיו למחדל הרשות או חוסר כשירות מהלכה. נקבע, כי ניכר כי חל איחור משמעותי במועד הגשת הבקשה, שכן הצו הודבק ביום 25.02.2019 וכעולה מהבקשה הגיע לידי המבקש ביום 12.03.2019, כאשר הבקשה לביטולו הוגשה רק ביום

31.03.2019, דהיינו בחלוף יותר מ-15 ימים מיום המצאת הבקשה כפי שנקבע בסעיף 228(א) לחוק התכנון והבניה.

נימוקי הודעת הערעור:

9. בהודעת הערעור, מבקש המערער להורות על ביטול החלטת בית משפט קמא אשר לשיטתו נפל בה פגם משפטי כאשר ניתנה ללא קיום דיון לגופו של עניין בבקשה, בניגוד לתקנה 3 לתקנות התכנון והבניה (סדרי דין בבקשות לעניין צו הריסה מנהלי), תש"ע-2010 (להלן: "**התקנות**") ועל כן יש להורות על ביטול החלטת בית משפט קמא והחזרת התיק בפניו, על מנת לקיים דיון בבקשה לביטול צו ההריסה לגופו של עניין.

10. נטען כי טעה בית משפט קמא כאשר דחה את הבקשה על הסף לאור האיחור בהגשת הבקשה ובכך העדיף את העניין הטכני על פני המהות, שכן אף ובהנחה ואכן הבקשה הוגשה באיחור, הרי לא נגרם כל נזק למשיבה ובית משפט קמא לא ביצע את האיזון הראוי בין המועד הפרוצדוראלי של המועד להגשת הבקשה לבין הטענות המהותיות שהעלה המערער. בהקשר זה נטען כי אין בעובדה שהבקשה הוגשה באיחור כדי לאיין את החובה שקבע המחוקק בקיום דיון בבקשה.

11. המערער עוד חזר בהודעת הערעור על טיעונו שהועלו בבקשה שהוגשה בפני בית משפט קמא וטען כי יש מקום להורות על ביטול הצו לאלתר, מאחר והמשיבה כבר הוצאה צו הריסה מנהלי קודם ביום 31.10.2018, לאותו בניין ומאותן עילות אשר תוקפו פקע ולא נאכף, כאשר בקשת המשיבה להאריך את תוקפו נדחתה על-ידי בית משפט השלום בעכו. לטענת המערער מיום קבלת צו ההריסה המנהלי הראשון עבודות הבנייה הופסקו ולא נעשו כלל עבודות בניה נוספות ועל כן דין הצו נשוא הדיון להתבטל.

12. עוד טען המערער בהודעת הערעור, כי לא הוצג מלוא המידע בדבר קיומו של צו קודם, בפני נותן הצו מר דוד אוחיון בטרם חתימתו על הצו. עוד נטען כי הופרה חובת ההתייעצות, שכן נמסר ליועץ המשפטי מידע חלקי ומטעה בכך שצוין כי הצו הראשון לא בוצע עקב אי קבלת סיוע משטרתי, והועלמה העובדה כי המשיבה פנתה לבית המשפט בבקשה להאריך את תוקפו של הצו באיחור ניכר ועל כן בקשתה נדחתה.

13. המערער עוד טען לאכיפה בררנית תוך שהוא מפנה למספר חלקות הגובלים לחלקה נשוא הדיון אשר בנויים עליהם דירות מאוכלסות ובלתי מאוכלסות ולא ננקט נגדם הליך מנהלי או פלילי. וכן נטען כי קיים אופק תכנוני למבנה נשוא הדיון, שכן עיריית עראבה אמורה ליזום תכנית מפורטת לשינוי יעוד הקרקע של כל המתחם, ובסופו של ההליך ניתן יהיה להוציא היתר בניה למבנה נשוא הדיון ולהכשיר את הבנייה.

תמצית טיעוני הצדדים בדיון:

14. במסגרת הדיון אשר התקיים בפניי ביום 21.11.2019 בבקשה לעיכוב ביצוע צו ההריסה ובערעור לגופו, חזר ב"כ המערער על טיעוניו שנטענו בהודעת הערעור והפנה לפסק דין שניתן בעפ"א 35063-12-16 **כעביה נ' הועדה המחוזית לתכנון ובנייה מחוז צפון** (08.02.2017) אשר בגדרו הורה בית המשפט על החזרת הדיון לבית משפט השלום, בהסכמת הצדדים, וזאת לשם קיום דיון לגופה של הבקשה. עוד נטען באשר להוכחת זיקתו של המערער למקרקעין טענה נוספת שלא נטענה בפני בית משפט קמא, והיא כי המערער הזמן על-ידי המשטרה לחקירה ובסיום החקירה נמסר לו צו ההריסה נשוא הדיון.

15. מנגד המשיבה ביקשה לדחות את הערעור. נטען כי המערער מתעלם מקביעת בית משפט קמא בעניין העדר הוכחת זיקתו למקרקעין, אשר עמדה בבסיס החלטת בית משפט קמא. נטען כי על אף שניתנה ההזדמנות למערער לתקן את בקשתו ולהצביע על זיקתו למקרקעין הוא לא עשה כן. עוד טען ב"כ המשיבה כי אף לאחר הוצאת הצו נמשכה הבנייה עד ימים אלה ויש בכך חוסר ניקיון כפיים המצדיק לדחות את הערעור על הסף.

דיון והכרעה:

16. לאחר שעיינתי בהודעה הערעור ובהחלטת בית משפט קמא, ולאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, שוכנעתי כי יש לדחות את הערעור.

17. תקנה 3 לתקנות קובעת כי "**דיון בבקשה לביטול צו או בבקשה לעיכוב ביצוע צו יתקיים, בתוך שבעה ימים ממועד הגשת הבקשה**". אכן, כעולה מלשון התקנה, ככלל בית משפט קמא היה אמור לקיים דיון במעמד הצדדים תוך 7 ימים מיום הגשת הבקשה; אולם, יחד עם האמור סבורני כי אין כל מניעה לדון בהעדר הצדדים מקום שמועלית טענת סף ובין היתר טענה לפיה המערער אינו מוכיח זיקה למקרקעין והוא להא הוכחי כי הוא "מי שרואה אצמו נפגע" מן הצו.

18. סעיף 6 לתקנות קובע כי "**בית המשפט לא ידון בבקשה שלא מתקיימים בה כל התנאים הקבועים בתקנות אלה, אלא מנימוקים מיוחדים שיירשמו**". כפי שנקבע בפסיקה "דרישה זו נועדה לאפשר לבית המשפט לבחון באופן יעיל ומהיר בקשות לביטול צווי הריסה מינהליים, ולמנוע דיון בבקשות סרק שכל מטרתן לדחות את מועד ביצוע צו ההריסה" (רע"פ 712/19 ורדי נ' הוועדה המקומית לתכנון ולבניה עיריית נתניה (31.01.2019)).

כידוע, מגיש בקשה לביטול צו הריסה מנהלי נדרש להגיש בקשתו בכתב לפי הטופס שבתוספת הראשונה וזאת כעולה מתקנה 2 לתקנות. בהתאם לאמור בסעיף ג לתוספת הראשונה לתקנות, מגיש הבקשה נדרש לפרט במסגרת בקשתו את זיקתו למקרקעין נשוא צו ההריסה המנהלי - "**הזכות של המבקש במקרקעין נושא הצו**

(זכות קניינית/זכות חוזית/אחרת).

על חשיבות העמידה בהוראות התקנות נקבע כי:

"תכליתן של התקנות לאפשר בחינה יעילה ומהירה של הבקשות לביטול צווי הריסה מנהליים, והן מאזנות בין האינטרס הציבורי שעניינו אכיפה יעילה של צווי ההריסה, לבין מתן מענה מיידי וממצה למי שרואה עצמו נפגע מהצו המנהלי שניתן בעניינו. לפיכך נודעת חשיבות רבה להקפדה על מילוי נכון ומפורט של כל סעיפי הבקשה. כאמור, למבקש ניתנו לא פחות משלוש הזדמנויות לתקן את בקשתו, ולמלא בה פרטים, שהם בסופו של יום פשוטים למדי. פרטים אלה נועדו לאפשר לבית המשפט, הבוחן את הבקשה לביטול צו ההריסה המנהלי, לקבוע האם מדובר בבקשה מבוססת על פניה, המצדיקה דיון במעמד הצדדים, או שמא מדובר בבקשת סרק שמטרתה לדחות, ככל האפשר, את מועד ביצוע צו ההריסה" (רע"פ 8098/17 אבו רומי נ' הוועדה המחוזית לתכנון ובנייה (25.12.2017) (להלן: "עניין אבו רומי").

19. חשוב לציין כי בעניין אבו רומי, אישר בית המשפט העליון פסק דינו של בית המשפט המחוזי ובית המשפט השלום והורה על דחיית בקשת רשות ערעור של המבקש אשר לא הצביע בבקשתו על זיקתו למקרקעין שבהם נבנה המבנה נשוא צו ההריסה. נקבע כי יש להורות על דחיית הבקשה על הסף מאחר ואינה עומדת בלשון התקנות וכי יש להפקיד על הגשת בקשה מלאה ומפורטת, על כל פרטיה ודקדוקיה, בפרט באשר לזיקת המבקש למקרקעין, כבר במועד הגשת הבקשה ולא בשלב מאוחר יותר.

20. על כן המחלוקת היא האם בחומר שלפניי קיימת ראיות כי המערער הוא בגדר "מי שרואה עצמו נפגע" ממתן הצו. יישום המבחנים הנ"ל על עניינו, מלמד כי המערער לא מילא אחר התקנות ולא הניח בפני בית משפט קמא תשתית ראייתית מינימאלית להוכחת זיקתו למקרקעין נשוא הדיון, על אף שהוא נדרש בהתאם להחלטות בית משפט קמא מיום 12.04.2019 ומיום 25.08.2019 להתייחס לעניין זה, אולם המערער לא הוכיח בתשובתו כל זיקה למקרקעין וטען רק כי "הוא רואה את עצמו נפגע מהצו", טענה שנטענה בעלמא, ללא כל ביסוס עובדתי קונקרטי בדבר זיקתו למקרקעין.

21. ברע"פ 246/18 אבו רקייק נ' יו"ר הוועדה המקומית לתכנון ובניה רמלה (06.02.2018) נדון מקרה דומה ושם המערערת אף צירפה הסכם המבהיר לכאורה זכויותיה במקרקעין. בית המשפט העליון דחה בקשת רשות ערעור של המבקשת, וקבע כי אין למבקשת זכות עמידה להתנגד לצו ההריסה, משלא הניחה תשתית ראייתית להוכחת קיומה של זכות קניינית או חוזית מוכחת ומוכרת במקרקעין, תוך שהוא קובע כי:

"כזכור, זכותו של אדם להתנגד לצו הריסה אינה צומחת מעצם ישיבתו במקרקעין או שימושו בהם, כי אם ממעמדו כמחזיק בהם כדין.... 'הניתן לומר

שיפלוש אדם לנכס, או אף יקבל 'רשות' שלא כדין מן המחזיק (השוכר, למשל, כבענייננו) יבנה שלא כדין, ואחר כך יבוא אל הרשויות, כשאלה מבקשות להרוס, ויאמר 'אשרי, רואה אני את עצמי נפגע' לפי סעיף 238א'(ז)? לעניין זה 'רואה עצמו נפגע' משמעו, בעל זכויות כדין אשר רואה עצמו נפגע - וזכויות כאלה יכול שיהיו - למשל - של בעלי קרקע, חוכרים ושוכרים, בעלי נכס שכן שנכס שלהם עלול להיפגע מהריסה וכיוצא בזה" (ההדגשה אינה במקור, נ.ג.).

כן ראו: רע"פ 680/08 אבולקיעאן נ' מדינת ישראל (18.03.2008); רע"פ 7253/08 אלטורי נ' הועדה המחוזית לתכנון ולבניה במחוז דרום (24.08.2008).

22. בענייננו מצאתי להורות על דחיית טענתו של המערער לפיה, די בכך שהוא הוזמן לחקירה על-ידי המשטרה בעניין הבניה הלא חוקית נשוא הצו, ובמעמד החקירה נמסר לו הצו, כדי להעיד על זיקתו למקרקעין. הנני תמים דעים בעניין זה עם קביעתו של בית משפט קמא ולפיה, אין להשוות בין מעמדו של המערער, כחשוד או נאשם לצורך הגשת כתב אישום לבין מעמדו לצורך הגשת בקשה לביטול צו הריסה. כפי שנקבע בהלכה הפסוקה "אכן, לכאורה נראית שובת לה הטענה, כי אם באורח זה או אחר יכול המערער לבוא בגדרי מי שניתן להאשימו בעבירות בניה ללא היתר וכיוצא בזה לפי החוק, הריהו בגדר מי שרואה עצמו נפגע. יש לפרש הוראות חוק אלה לפי תכליתן הפשוטה והברורה. ההוראות העונשיות שבסעיף 208 וכן 204 באות כדי להרתיע עוברי עבירה פוטנציאליים, כדי שידעו שלא רק בעל המקרקעין אלא משתמשים בפועל, מבצעי עבודות, אחראים להן וכיוצא בזה צפויים לעונשים אם יעברו עבירות תכנון ובניה. המאטריה של צו הריסה מינהלי היא שונה..". (ע"פ 3249/05 בר יוסף נ' הוועדה המקומית לתכנון ובנייה פתח תקוה (17.04.2005)).

23. בנוסף לאמור, כמפורט בהחלטת בית משפט קמא בקשת המערער לביטול צו ההריסה המנהלי הוגשה באיחור בניגוד לאמור בסעיף 228(א) לחוק הקובע כי "הרואה את עצמו נפגע מצו מינהלי רשאי להגיש בקשה לביטול הצו לבית המשפט המוסמך... בתוך 15 ימים מיום המצאת הצו לפי סעיף 226". צו ההריסה נשוא הדיון הודבק באתר ביום 25.02.2019, כאשר על-פי האמור בבקשתו של המערער, הוא קיבל את הצו ביום 12.03.2019 והבקשה לביטול הצו הוגשה לבית משפט קמא ביום 31.03.2019. על אף האיחור בהגשת הבקשה, בית משפט קמא לא דחה את הבקשה על הסף וניתנה למערער האפשרות להניח בפני בית משפט קמא את התמונה המלאה נוכח טענתו בעניין קיומו של צו הריסה קודם. אולם המערער, כאמור, לעיל לא הניח תשתית בסיסית מספקת בדבר זיקתו למקרקעין, מקום ונטל זה מוטל עליו, ועל כן בדין דחה בית משפט קמא את בקשתו.

24. בהתאם לאמור לעיל, ונוכח ההלכה הפסוקה, משלא הוכיח המערער כי הנו בעל זכויות כדין במקרקעין, סבורני כי לא נפל כל פגם בהחלטת בית משפט קמא, לדחות את בקשתו של המערער ללא קיום דיון.

25. למעלה מן הצורך יצוין, כי אף טענתו של המערער (כמפורט בסעיף 22 להודעת הערעור) לפיה יש להורות על ביטול צו ההריסה נשוא הדיון מאחר וכבר הוצא כנגד המבנה, ביום 31.10.2018, צו הריסה

קודם אשר תוקפו פקע, דינה דחייה. ראשית חשוב להבהיר, כי כפי שנקבע זה מכבר בהלכה הפסוקה, אין מניעה להוציא צו הריסה מנהלי שני, בגין אותה בנייה שבגינה הוצא כבר צו הריסה מנהלי קודם, ככל ומתקיימים התנאים הקבועים בחוק להוצאת צו ההריסה המנהלי השני, כפי שנקבע בעניין זה ברע"פ 47/92 אבו טיר נ' יושב-ראש הוועדה המקומית ירושלים, פ"ד מו(1) 699, 702 (1992):

"על-כן מובן הוא, כי אין להוציא צו חדש, אלא אחרי שמבצעים את כל ההליכים הנ"ל מראשיתם; אולם אם ההליכים הללו בוצעו מחדש, אין סיבה לפסילת התוקף של צו שני או שלישי רק בשל כך שהיה צו אחר שקדם לו ולא בוצע. במקרה שלפנינו, למשל, לא בוצע הצו הראשון, בשל כך שהעירייה לא גייסה את העזרה המשטרית שהייתה דרושה לה, לדעתה. בכך כשלעצמו לא היה, כמובן, כדי להפוך את הבלתי חוקי לחוקי ואת מה שנבנה ללא היתר למה שנבנה על-פי היתר. חלוף שלושים הימים מנע את האפשרות לפעול לפי הצו הראשון, אולם המשך קיומם של התנאים העובדתיים ושל ההחלטות המקצועיות שהוזכרו איפשר הוצאתו של צו חדש".

26. על כן, משלא בוצע צו ההריסה שהוצא ביום 31.10.2018, רשאית המשיבה להוציא צו הריסה מנהלי חדש, לאחר שפקע תוקפו של צו ההריסה הקודם, ככל וביום מתן הצו מתמלאים התנאים והדרישות להוצאת צו הריסה מנהלי בהתאם להוראות סעיף 221 לחוק. מעיון בשני צווי ההריסה שצורפו לתגובה מטעם המשיבה שהוגשה לבית משפט קמא, נראה כי צו ההריסה נשוא הדיון, לא הוצא בגין אותן עבודות בנייה שתוארו בצו ההריסה הראשון, אלא בגין בניית **"מבנה קשיח בשטח של כ-183 מ"ר + קיר בטון מסביב לחלקה באורך של כ-65 מ"א בגובה של כ-6 מ"**. מבנה אשר לא היה קיים ביום הוצאת צו ההריסה המנהלי הראשון כעולה מתיאור עבודות הבנייה בשני צווי ההריסה (ראו נספח ב' ו-ג' לתגובת המשיבה שהוגשה לבית משפט קמא), וכן כעולה מהתמונות שהמתעדות את הבנייה ביום 06.11.2018 וביום 05.02.2019 (נספחים ג' ו-ד לתגובת המשיבה). כפי שעולה מהתמונות מצב הבנייה כפי שמשקף מהתמונות כיום שונה לחלוטין ממצב הבנייה כפי שהיה ביום 06.11.2018 ועל כן אין חולק כי מדובר בשני צווי הריסה שונים אשר לא מתייחסים לאותה בניה וניכר כי עבודות הבנייה האסורה טרם הסתיימה במלואה ונמצאת בעיצומה ולמעשה מתקיימים התנאים להוצאת צו הריסה מנהלי לפי החוק.

27. סוף דבר, הערעור נדחה בזאת. משנדחה הערעור, ממילא מתייתר הצורך להכריע בבקשת המערער לעיכוב ביצוע צו ההריסה המנהלי עד להכרעה בערעור (בקשה מס' 3).

ניתן היום, ט"ו כסלו תש"פ, 13 דצמבר 2019, בהעדר הצדדים.